

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΥΣ ΘΥΛΟΥΣ

“Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ,,

(Γαπωνικό παραμύθι)

Πριν από πολλά χρόνια κοντά, στον ιερό ποταμό, που κυλάει στους πρόποδας του Φοϋζι—Γιάγια, ο μικρός βοσκός, ο Ταϊκή, φύλαγε τα χρυσόψαρα που κολυμπούσαν στα καταπράσινα νερά του...

Καθισμένος στην όχθη, έπαιζε απ' το πρωί ως το βράδυ τη γλυκειά φλογέρα του σκορπίζοντας γύρω του μελωδικούς σκοπούς. Και τα ψαράκια τα χρυσά τρέχανε, ηρθούσαν στον άφρο του νερού, σαν άκαλλενιο. Φορούσε ένα μεταξωτό φορεμάτι, κεντημένο με διάφορα φανταστικά πουλιά.

Καθότανε στην όχθη, έβγαζε τα πασομακία της τά ελεφάντινα κι' άφινε τά ποδαράκια της να παίζων με τὸ νερό κι' άκουγε τὸν Ταϊκή νά παίζει τὴ φλογέρα του.

— Βοσκόπουλο! τὸύ έλεγε, “Ο πατέρας μου, μου έφερε από τὴν Κίνα δυὸ μικρά πουλάκια που τραγουδοῦν γλυκά, πολὺ γλυκά, μὰ έμένα καλύτερα μου άρέσει τὸ τραγουδὶ τῆς φλογέρας σου!

Καὶ ὁ βοσκὸς έπαιζε τότε πιδό γλυκά και τὰ ψάρια τὰ χρυσά έτρεχαν ὅλα μπροστά στὰ πόδια τῆς μικρῆς βασιλοπούλας. Κάποτε ἡ ‘Ιζούνα τραγουδοῦσε κι' έκείνη και ὁ βοσκὸς συνάδευε τὸ τραγουδὶ τῆς με τὴ φλογέρα του...

“Άλλες φορές πάλι σάπαιναν κι' οἱ δυὸ και βύθιζαν τὰ μάτια τους στὰ σκοτεινά βάθη τοῦ ποταμοῦ, σὰ νά ζητοῦσαν νά βροῦν έκει, νά μαντέψουν πράγματα σκοτεινά και μυστηριώδη.

Και τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, σιγοτρέμοντας τὸς έδειχνε ἕνα κόσμο άγνωστο πὸν καλοῦσε και τὸς δυὸ στὸ βυθὸ του, με μιά παράξενη γοητεία...

Ἡ ‘Ιζούνα έτσι σιγά-σιγά συνήθισε και πῆγαινε κάθε μέρα στὸ ποτάμι μαγεμένη απ' τὰ χρυσόψαρα κι' απ' τὸ τραγουδὶ τοῦ βοσκοῦ.

“Ένα απόγευμα έκει πὸν καθότανε και κυτοῦσε τὸ νερὸ, τὴν πλησίασε ὁ βοσκὸς και τὴ χαιρέτησε με σεβασμὸ. “Έκείνη τοῦρριξε ἕνα βλέμμα μελαγχολικὸ και σὰν νά συνέχιζε, μιά σκέψι πὸν είχε κάνει πρὶν, τοῦ εἶπε:

— “Α! μικρὸ μου βοσκὸ! Ξέρεις πόσο εὐτυχημένη με κάνει τὸ τραγουδὶ σου! Μὰ πιδό εὐτυχῆς θά ἤμουνα άμποροῦσα νά ζῆσω κι' ἐγὼ στὸ νερὸ, με τὰ μικρά αὐτὰ χρυσόψαρα τοῦ ποταμοῦ, πὸν περνάνε τώρα μπρὸς απ' τὰ μάτια

μας... Νά! κότταξέ τα πῶς πηδοῦν γεμάτα χαρά, γεμάτα ζωὴ κι' αγάπη!...

“Ο βοσκὸς, δταν άκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Βασιλοπούλας έμεινε έκστατικός και κότταξε τὰ μάτια τῆς ‘Ιζούνας, σὰν νά ἤθελε κάτι περισσότερο νά καταλάβῃ...

“Έκείνη δμως τὴ στιγμή οἱ ὑπῆρέτες τῆς Βασιλοπούλας πὸν εἶδαν ὅτι είχε πειδ βραδυάσει, πῆγαν και τὴν έπῆραν νά τὴ πάνε πάλι στὸ παλάτι τῆς.

“Ο βοσκὸς τὴν άκολουθήσε με τὸ βλέμμα του, ὡς τὴ στιγμή πὸν τὴν εἶδε νά χάνεται μέσα στὰ πυκνά χόρτα πὸν σκέπαζαν τὸν κάμπο...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ ‘Ιζούνα στριφογυρίζε στὸ κρεβάτι τῆς και δέν μπορούσε νά κοιμηθῃ. “Ὀλη τῆς ἡ σκέψι ἦταν στὸ ποτάμι, στὰ χρυσόψαρα, στὸ νερὸ...

Σιγά-σιγά, με τὶς άκρες τῶν ποδιῶν τῆς, γλύστρησε απ' τὴν κρεβατοκάμαρα, χωρὶς νά τὴν πάρουν εἶδησι και κατέβηκε σὰν φάντασμα στὸ κῆπο. “Απ' έκει, με μεγάλες προσυλάξεις, βγήκε έξω και πῆρε τὸ δρόμο πὸν έφερνε ὀλίσινα στὸ ἱερὸ ποτάμι.

Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὰ βῆματά τῆς και ἡ ‘Ιζούνα έτρεχε, έτρεχε.

Τὴν στιγμή πὸν αντίκρισε τὴ συνθισμένη τῆς θέσι στὴν όχθη, άκούστηκε από μακρὰ ἡ φλογέρα τοῦ μικροῦ βοσκοῦ.

Ἡ ‘Ιζούνα άφουγκράστηκε.

“Ο Ταϊκή ἦταν μακρὰ κι' έπαιζε τώρα και τραγουδοῦσε πιδὸς έξερει γιὰ ποιάν αγάπη, γιὰ πιδά καρδιά...

Ἡ Βασιλοπούλα κάθισε. Και βύθισε τὸ βλέμμα τῆς βαθεῖα μέσα στὸ νερὸ. “Ὀλα τριγύρω σάπαιναν, τὰ ψαράκια κοιμόντουσαν στὶς φωλιές τους, οἱ πελαργοὶ πιδό πέρα, διακρινόντουσαν, μέσα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νά κάθονται άπάνω στὸ ἕνα τουσ ποδάρι, με τὸ κεφάλι χωμένο στὰ πτερά τους...

Ἡ ‘Ιζούνα έσκυψε λιγάκι άκόμα πάνω απ' τὸ νερὸ και έμεινε έκει πολλή ὥρα βυθισμένη, έκστατική, σὰν ναρκωμένη.

Τὰ μάτια τῆς στὴν άρχὴ καρφωμένα στὸ βυθὸ τοῦ νεροῦ, δέν διέκρινε παρά διάφορα σχήματα, χωρὶς μορφή. Σιγά-σιγά δμως ἡ Βασιλοπούλα βλέπει, μέσα στὸ φῶς τῆς Σελήνης, νά διαγράφεται στὸ βυθὸ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, ἕνας μεγάλος Νάος τοῦ Βοῦδδα, με τριάντα αγάλματα στὴν εἰσοδὸ του. Στὴ σκάλα τοῦ ναοῦ, άνάμεσα από τ' αγάλματα, βλέπει ἕνα σωρὸ μικρῆς κοπέλλες, ὡμορφες σὰν αἰγῆν, με άγκυλιές από λουλουδία, νά τὴν φωνάζουν και νά τὴν καλοῦν κοντά τους.

— “Έλα, ἔλα μαζί μας! “Έδω εἶνε ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ἡ αγάπη, ἡ εὐτυχία.

Ἡ Βασιλοπούλα χαμογέλασε κι' έσκυψε άκόμα περισσότερο στὸ νερὸ. “Ἡ φωνῆς τῶν κοριτσιῶν γινόντουσαν ὀλοένα πιδό θερμῆς πιδό γοητευτικῆς.

Ἡ καρδιά τῆς ‘Ιζούνας σκίρτησε από μιά ὑπέρατι αγάλη.

λίσαι. Σκύβοντας λίγο ακόμα, και γλιστρώντας απαλά ανάμεσα από τους χλωμούς λωτούς της δχθς, βρέθηκε μέσα στο νερό, πού τη σκέπασε σέ λίγο.

Ένας πελαργός εκείνη τη στιγμή πέταξε αφήνοντας μία λυπητερή φωνή και τὸ φεγγάρι κρύφτηκε μέσα σ' ένα μεγάλο άσπρο σύννεφο.

Τὸ άλλο πρωτὸ ὁ Ταϊκή, έφαγχε έδῶ κι' εκεί νά βρῆ τῆ βασιλοπούλα. Καί όταν τὸ βράδυ έφτασε βαρῶ και σκοτεινὸ, ὁ μικρὸς βοσκὸς δέν έπαίξε πιά μέ τῆ φλογέρα του.

Έιχε κοιμίσει, ὅπως πάντα τὰ χρυσοψάρα και λυπημένως γιατί δέν εἶχε δῆ καθόλου εκείνη τῆν ἡμέρα τῆν 'Ιζούνα, εἶχε καθήσει μονάχος κι' έρρημος, στῆν δχθη τοῦ ποταμοῦ και κτυποσε τὸ νερό.

Ξαφνικά, καθὼς τὸ φεγγάρι πρόβαλε ἀπὸ τ' ἀντικρινὸ βουνό, ὁ Ταϊκή εἶδε μπροστά του μία σκιά κ' ὕστερα κάποιον τρεμὸύλιμα τοῦ νεροῦ, πού τὸν έκαναν ν' ανατριχιάσει.

Πῆγε νά σηκωθῆ και νά φύγῃ, μὰ ἡ σκιά εκείνη δλο μεγά' λωνε μπροστά του και σέ λίγο τῆν εἶδε ν' ἀπλώνεται σά μία μεγάλη λευκή υχτερίδα και νά τὸν σφίγγῃ μέ τίς ἀνοιχτές φτεροῦγες τῆς.

Ὁ Ταϊκή έμεινε εκεί σάν ἀποσβολωμένος. Σέ λίγο άκουσε μία φωνή. Ἦταν ἡ φωνή τῆς 'Ιζούνας.

— Ὁρατε μου βοσκέ, μικρέ, γλυκέ τραγουδιστή. Ἐλα! Ἐλα μαζύ μου στό βυθὸ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ. Θά σέ προσμένω έδῶ στὸν αἰώνιο κόσμο τῆς ἀγάπης.

Ὁ Ταϊκή ένοιωσε ένα ἀπότομο χτύπημα στῆν καρδιά του και ἡ ἀνάσα του κόπηκε...

Βύθισε άμέσως τὰ βλέμματά του στό βάθος τοῦ ποταμοῦ και πρόσμενε εκεί, χωρίς κι' αὐτὸς νά ξέρῃ γιατί...

Σιγά-σιγά, μέσα στό ἀντιφέγγισμα τοῦ φεγγαριοῦ στά νερά, ὁ Ταϊκή διέκρινε καθαρά τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς 'Ιζούνας νά τὸν κυττάῃ γλυκά, τόσο γλυκά ὅσο ποτέ τῆς, δέν τὸν εἶχε κυττάξει ὡς εκείνη τῆν μέρα...

Κρατοῦσε στό χεράκι τῆς ένα μεγάλο λωτό, και μ' αὐτὸν τοῦ έγνεφε νά πάῃ κοντά τῆς...

Ὁ Ταϊκή, σάν κάτι νά τὸν τράβηξε ἀπὸ τῆν δχθη, ζαλισμένος, μεθυσμένος ἀπ' τὸ γλυκὸ βλέμμα τῆς 'Ιζούνας, έπεσε κι' αὐτὸς στό ποτάμι, κοντά τῆς...

Εκείνη τῆ στιγμή τὸ φεγγάρι πρόβαλε πιὸ γλαστό, δλό-φωτο, γεμάτο ἀπὸ μία παράξενη λάμψη και ἴγησητα...

Κ' οἱ πελαργοὶ ζυπήθησαν δλοι μαζί και πέταξαν χαρούμενοι μέσ' στὰ οὐράνια χάη...

Κι' ὅλα σάπασαν μέ μιάς στῆ γύρω φύσι, έτσι σάν νά ναρκώθηκαν ἀπὸ μία πρωτογνώριστη ἡδονή και μέθη...

Ἄπ' τῆν ἡμέρα εκείνη τὰ χρυσοψάρα τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, εἶνε έλεύθερα... Κανείς δέν τὰ φυλάει... Κι' ὅμως κανείς ποτέ, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια δέν τὰ πείραξε, κανείς δέν τοὺς έκανε κακό...

Πολλοὶ λένε ὅτι ὁ κόσμος δέν τὰ πειράζει, ὄχι γιατί τρέμει τῆν έκδίκησι τοῦ μεγάλου, τοῦ παντοδυνάμου Βουδδα, μὰ γιατί φοβάται μήπως, ἡ δύο έρωτικὲς ψυχές πού ἀνταμώθηκαν εκεί, στά βάθη τοῦ νεροῦ, τραβήξουν κι' αὐτόν, πού θά κυττάῃ κοντά τους, στῆν γλυκαία ἀγκαλιά τοῦ άλλου κόσμου...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σέ μερικά χωριά τῆς Ὀλλανδίας, ιδίως στῆν περιοχή τῆς επαρχίας Κάρελεχ, ὑπάρχει τὸ έξῆς περίεργο έθιμο :

Ὅταν ένα ἀνδράγνο ἀποκτίσει ένα παιδί, κρεμάει τῆν ἡμέρα τῆς γεννήσεως στῆν έξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του, ένα μικροσκοπικὸ κόκκινο καπελλάκι, όταν πρόκειται γι' ἀγόρι, κι' ένα μικρὸ μαξιλαράκι, όταν πρόκειται γιὰ κορίτσι !. Μὲ τὸ κρέμασμα τῶν σημαδιῶν αὐτῶν, ἀναγγέλλεται ἡ γέννησις στοὺς γείτονες τοῦ σπιτιοῦ, οἱ ὁποιοὶ και σπεύδουν άμέσως νά συγχαροῦν τῆν οἰκογένεια τοῦ νεογεννήτου.

Τὸ ἴδιο έθιμο ὑπάρχει και στῆν Ἰαπωνία, μέ τῆ διαφορά ὅμως ὅτι εκεί, ἀντὶ γιὰ καπέλλο και μαξιλάρι, κρεμοῦν στῆν έξώπορτα ἀπὸ ένα μικρὸ χάρτιγο ψαράκι, κόκκινο όταν γεννηθῆ ἀγόρι και πράσινο όταν γεννηθῆ κορίτσι.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μέ 4 δελτία και 8 δραχμάς ἀποκτáτε τὰ έξῆς ἀριστουργήματα :

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοῦ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ",

Τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

Στῆν «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται ἡ γεμάτη πάθος έρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ και οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

Ἐπίσης μέ τὰ ἴδια δελτία και δραχμάς 8 ἀποκτáτε και τῆν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ και τῆν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐπίσης άρχισε ἡ διανομή τοῦ νέου ἀισθηματικοῦ ἀριστοῦργήματος τῆς ΝΤΕΛΛΥ.

Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

Προσεχῶς θά κυκλοφορήσῃ τὸ έργον.

"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ.."

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός) κλπ. κλπ.

Οἱ έν τῶ Ἐξωτερικῶ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί μέ τὰ δελτία και τὰς 8 δραχμάς, και τὰ έξῶδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, και τούτο, διότι θά ἦτο λίαν ἐπιζημία διά τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρατορεία τοῦ Κεντρικοῦ Πρατορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνώσται μας θά παραλάβουν τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στῆ 3ην σελίδα τοῦ έξωφύλλου.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ ὑψηλότερα μνημεία τοῦ κόσμου εἶνε τὰ έξῆς :

Ὁ Πύργος τοῦ Ἄιφελ, ὁ ὁποῖος έχει ὕψος 307 μέτρων, ὁ Ὀβελίσκος τοῦ Οὐάσιγκτων ὁ ὁποῖος έχει ὕψος 169 μέτρα, οἱ δύο πύργοι τῆς Μητροπόλεως τῆς Κολωνίας μέτρα 156, τὸ τόξο τῆς Μητροπόλεως τῆς Δουβῆς, μέτρα 150, ἡ ὑψηλότερη πυραμῆς τῆς Αἰγύπτου, στό Κάιρο, μέτρα 142, ὁ πύργος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ Στραμπογγ μέτρα 140, ὁ πύργος τοῦ Ἁγίου Πέτρου στῆ Βιέννη μέτρα 138, ὁ Θόλος τοῦ Ἁγίου Πέτρου στῆ Ρώμη, μέτρα 132, ὁ Θόλος τοῦ Ἁγίου Παύλου στό Λονδίνο μέτρα 110, ὁ Θόλος τῆς Μητροπόλεως τῆς Ἀμιένης μέτρα 100.